EMANUEL POPE

VOLUME DE AER
III

Editura *Singur*

Emanuel Pope: Volume de aer III
Copertă și ilustrații: Joni Stoian
Lector de carte: Dorina Brândușa Landén

Fratelui meu Laurențiu

20.000

20.000 de mii de macete și tunuri

toate hăcuind, hăcuind neîncetat

viața mea: o bucată acolo, o alta aici

orașele și granițele lumii stau toate ca la dentist

zburând peste ele: anii mei/durerile mele

și numai din când în când

cât o bulă de săpun

strălucind

cineva sau ceva din vreun loc

m-a recunoscut trecând.

sus-jos/jos-sus

nu fără o anumită ciudă acum
îmi amintesc cum reușeau în copilărie
să mă amuze destul de ușor
tot felul de prostii.
una dintre cele mai teribile și
mai rușinoasă totodată
era plăcerea cu care ore în șir chinuiam
o maimuță din plastic,
pe care cu ajutorul unor bețe
o făceam să culiseze fără oprire
de-a lungul unei scurte rigle:
sus-jos, jos-sus
sus-jos, jos-sus

Azi, după 43 de ani
nu știu de cine ar trebui să-mi fie
mai multă greață sau milă,
doar observându-l pe Dumnezeu cum și cu ce se joacă
sunt mai mult decât convins
că s-a condamnat singur
la o copilărie total nefericită.

psalm întru iubirea cărților

lui Viorel Ploeșteanu

Fericit cel care singur găsindu-și calea
prin labirintul cărților nu s-a ispitit
și nici nu s-a zidit, înafară sau înăuntru de sine,
sufletul lui un ciulin pândit de vânturile pustiirii lumești
nu s-a semețit oriunde a poposit
iar gândul și inima lui s-au hrănit numai din smerenie
fără să sluțească pe alții
ori pe el însuși.

Fericit apărătorul cărților,
cel care le-a adăpostit
și cel care a plecat cu trupul lovit
în căutarea lor,
Fericit cel care nu a vândut
cărțile sale ori cărțile fraților săi,
care a lucrat la cărțile altora
ori le-a tipărit
Fericit e cel care dă de veste.

Fericit cel care a flămânzit pentru carte
ori care a murit din iubire pentru ea

cel care a însetat și cel care a plâns pe fila ei
pentru că Domnul nu-l va pierde niciodată
citind cu el împreună.

Fericit cel care l-a cunoscut pe David
Fericit cel care l-a cunoscut pe Iona
Fericit cel care l-a cunoscut pe Iacob
Fericit cel care l-a cunoscut pe Moise
Fericit cel care l-a cunoscut pe Iisus
și pe Maica Lui
Fericit cel căruia toate vorbindu-i-se
lui i se vorbea cu o singură carte.

Fericit.

taxidermie

Numai munții au mai rămas

să tremure ca plopii

în umbra omului.

în rest totul s-a desăvârşit ceas,

în deplină lumină,

până la epuizare şi dizolvare.

Călcând prin măruntaiele sale de paie

ca printr-un parc, toamna,

ca printr-un morman de frunze moarte,

nimic nu-mi mai amintește de cel care a fost,

de arcuirea și de tinerețea sa

din anii '60-70,

poate numai carcasa și eticheta,

și foarte puțin din blană:

"Umanitate"

atunci atât de triumfător definită,

un animal încă viu,

lipsit acum de orice însemnătate,

un exponat închis

într-un muzeu

al ştiinţelor naturii.

.....

Câţiva, dintre cei puţini plecaţi în cosmos

Reîntorşi acasă mai povestesc celor mici,

tot felul de legende:

"Cum, de acolo, de la mii de kilometri distanţă,

privit în ochi

bătrânul animal parcă ar da semne de viaţă."

… deși nu suntem cununați cu popă

mi s-a spus că scriu prea repede
ori că sunt deja prea bătrân pentru atâtea volume
că e mai bine: mai rar, mai rar și mai drăguț
... ca prietenia, că oricum totul e o zeamă și nimeni
nu te-ntreabă când taci, nici când vorbești,
și cel mai nimerit ar fi să intru ***cu totul*** în vacanță,
să las mai curând să treacă un timp, o vară mi se spune,
ori un cincinal fără-de-pereche,
ca să pot gândi altcumva și puternic –
că în proză lucrurile stau altfel
(ce să mai vorbim de teatru)
apoi azi se publică oricum ***"mult, prost și de către orișicine"***
iar poezia la români se cultivă cu tona
și se vinde cu suta de grame
dacă nu în farmacii cu linguriță.
Oh! și viața e, nu-i așa, ALTCEVA!,
trebuie să fie mai mult de atât
și în plus se poate trăi și fără poezie
cum am trăit eu după Crăciun

cu numai 7 poeme şi fără ţigări
... ea mai mult plecată, eu mai mult pe acasă...
de mă tem că la vară
vom intra amândoi direct în concurs –
la corabia cu ochii scoşi –
privind cotele Dunării în continuă scădere,
iar până la iarnă nu va mai fi mult
şi avem toate şansele – chit că nu suntem cununaţi cu popă –
să ***"vărsăm"*** încă vreo două poeme şi atât,
alea mari şi de final
şi apoi uşurel, tăcuţi, să ne ducem şi noi
spre bucuria prietenilor noştri mincinoşi,
pentru că nu-i aşa?
azi oricum se spune şi se publică ***mult, prost şi de către orişicine***
iar în proză lucrurile stau altfel, cu totul şi cu totul altfel,
mult mai puternic,
... ce să mai vorbim de teatru.

tuturor

Am vrut să scriu un singur poem pentru toți oamenii,
Unul singur, sincer și absolut (firește)
pentru care
fiecare cititor
și-ar fi putut vârî mâna și inima-n foc.

Și l-am început cu un cuvânt cu litera "a"
După care am privit versul așa frânt pe hârtie și imediat m-am temut
Din cauza acelui cuvânt și al acelei litere
cel puțin doi oameni din secolul trecut
au fost uciși.
Ce ar spune despre poemul meu rudele lor?

Atunci am încercat un cuvânt cu litera "b"
Și pentru o clipă am crezut că e bine
Până când mi-a răsărit în minte imaginea literei "b" din cuvântul
bolșevic
Nu era oare și ea aceeași literă?

Enervat și exasperat am încercat până aproape de lăsarea întunericului,
câte un cuvânt pentru fiecare literă și oră,
dar toate în final mi s-au arătat
la fel de vinovate.

Și pentru că-mi era, recunosc,
oarecum milă de timpul meu
am refuzat să-l mai arunc și pe acesta la coșul de gunoi.
Așadar, acesta rămâne să fie poemul meu

dedicat tuturor!
Unul prin care am încercat
să nu irosesc nimic.

am îndrăznit din nou

iarna întotdeauna am o problemă gravă,
îmi revine ca o boală în ianuarie,
mai ales după petreceri: GRIJA
(grijania ei!)
de a-mi ascunde cumva de lume
și urmele și scârba.

De sărbători, evident,
mă vizitează vecinii (nu toți), luminile-s aprinse
și cinstit, atunci, eu beau cu și mai mare poftă,
tăifăsuiesc, oameni intră, oameni pleacă,
e pace!
Numai sufletu-mi parcă-i căzut de pe altă lume
și-mi șade-n gât ca pe jăratec.
N-ascultă de mine
și doar năuc mă strigă:
"Hai să mergem în grădină!
Hai să ne ascundem, Emanuel, faptele,
poemele, gândurile, tristețea
- îmi spune mincinosul
Hai să le-ngropăm la toate urmele
și copiii ăia cărora le-am ucis amândoi, mama! " (ticălosul!)

...și totul mi se trage numai de la ea,
aici m-a prins blestemăția
în dialectica ei

și-n misticismul unei lumi
ascunsă numai și numai de cuvinte.
asta chiar că mă înnebunește de-a dreptu'
și nu mai pot vedea lucrurile cum mi-ai dorit
AȘA CUM LE-A FĂCUT MAMA LOR BUNĂ
și de aceea ucid! și de aceea tot ucid!
încă din copilărie
și-n stânga și-n dreapta
cu entuziasm și cu patimă
atâtea cuvinte câte pot
însă tot îmi mai scapă,
și cu trupurile lor de ecou și de piatră
rămân să nu-mi arate în continuare
lumea în lume.
Dar și când ucid, dar și când îmi scapă
în inima mea tot nu se face dreptate!

... iarna întotdeauna am problema asta gravă,
mai ales in ianuarie îmi revine GRIJA
ca o boală
după petreceri *(grijania ei!)*
de a-mi ascunde cumva de lume
și numele și scârba.
Și aș vrea să arunc peste
bord TOTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT
TOTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT, fără să mă uit
și să nu-mi mai simt disperarea asta
pe care singur nu pot să mi-o înghit: *iubirea de oameni!*

.....

"Hai să ne ascundem, Emanuel, faptele,
poemele, gândurile, tristețea
Hai să le-ngropăm la toate urmele
și copiii ăia cărora le-am ucis amândoi, mama! "

Și în final am îndrăznit.
și din nou am îngropat în pământ
tot ce am ucis... în anul din urmă.
N-am mai așteptat amnistia guvernului
și urmărindu-mi numai plăcerile și vina
ca un hoț m-am strecurat în trupul de zăpadă al grădinei mele
și sub meditația ei de iarnă cu mâini tremurânde,
atent să nu mă vadă nimeni,
ca un rinocer am săpat culcuș
pentru fiecare dintre orfanii bebeluși.
Of! cum peste trupurile lor
umflate de-acum de lapte și smirnă
cu mâinile astea cu care vă scriu
singur am tras țărână și din nou, țărână.

Somn ușor, le-am spus,
scumpele mele, iubitele mele icoane!
Vouă vă cer îndurare!
Eu sunt cel care urmărind o iluzie,
printre cuvinte... v-a ucis mama.
Să creșteți mari și să vă răzbunați

ca într-o altă viață:

... la primăvară!

culorile vii

Cameliei

Întotdeauna culorile vii locuiesc
numai formele mici
cum e cazul ochilor tăi
sau a buzelor tale aşteptând
şi tremurând sub lună
ca liniile de înaltă tensiune murmurând
în apropierea
unor nesfârşite câmpuri de mine.
E război, e pace? nu ştiu
şi nici pentru cine
însă eu de câte ori mă apropii de tine
aşa îmi sare inima-n piept
de parcă aş călca numai pe grenade.

haideți, vă rog!

Haideți, vă rog!

Rog toți oamenii acestei lumi

Să vină și să se împrietenească cu mine

pe facebook, acasă, la masă, în casă;

Oricum nu va dura prea mult,

cu cei mai buni și mai bătrâni dintre voi

a fost cel mult o clipă.

Atâtea vise,

de ne speriam toți

în noaptea cu miros de garofițe

s-au dus

și noi ne-am dus,

ușor

cât mai ușor

și la sfârsit

din tot ce-a fost

n-a mai rămas

decât senzația aceea de tangaj

și asta numai pentru o lună și jumătate!

dragostea mea e un tanc

Dragostea mea e un tanc
umezind şi înroşind pământul.
Sub tălpile-i de argint îi pui o mină
nici gând să se oprească
şi în general i se rupe de tot orizontul
chit că-ncepe să se-nvârtă-n loc;
ori când primeşte o grenadă
înăuntru devine de toată bafta
se-ncălzeşte, perorează
iute explodează-n mii de artificii;
îi mitraliezi apoi tanchiştii,
unul câte unul,
degeaba
unii cad, alţii se târăsc
şi chiar şi aşa
pe brânci,
cu maţele scoase pe afară-n curcubeu
unu' şi tot reuşeşte

ca într-o teribilă ștafetă
s-o predea mai departe:

înroșind iarba,
umezind cu lacrimi pământul.

Dragostea mea este un tanc
nici măcar în inimă nu-i pot face față
cât despre siguranță, ce să mai zic
amândoi murim pe baricade.

la marginea nopții

Ninei

Iubește-mă acum, acum iubește-mă!
când ochii mei în ochii tăi mai caută lumină
și gândurile-n cer de rugăciune-ți pier,
cum piere stolul risipit la vânătoare
de un glonte tras
de însăși mâna care moare.

Iubește-mă acum, iubește-mă când mori!
când nu mai pot primi nimic pe-o sărutare
și doar rămâne-n urmă să mă doară,
cenușa ei și-n stingherit alcov
secretul vieții care moare.

Acum iubește-mă, acum când mori!
să pot simți pe trupu-mi viu,
sărutul tău caustic ca o rană
și sila toată a împerecherilor din lume
prin el apoi s-o pot sorbi amar
... până mă duc și eu.

atâția ani! atâția cai!

Ninei

Atâția ani! atâția cai!
strânși toți nervoși,
la mine-n poartă.
eu însă nu mai pot pleca,
nu mai pot pleca,
cu niciunul dintre ei,
cum o făceam odată.

Și falnici în ograda mea,
își mușcă pân' la răni zăbala.
Toți tineri, toți tineri,
de Dumnezeu m-ar asculta,
cum aș urca în șaua lor
ca altădată,
ca altădată.

Acum eu însă doar privesc
amurgul cum îi călărește.
Lăsându-i morți în curtea mea,
în curtea mea,
în timp ce luna
crește,
crește.

extaz și restul agonie

lui Bulgaru

acum la-ntoarcere numai ei îi plâng de milă
nebuna a-nghiţit cât a putut
din prietenie pofticioasă
şi pe tot atât din ură
şi-acum molfăie, molfăie...
rămasă fără dinţi
inima mea de javră bătrână

toamnă

Azi am trecut pe sub coroana unui copac

era atât de înclinat încât pentru o secundă

mi-a fost frică

Dar niciodată nu mi s-a întâmplat la fel să simt

de câte ori m-am aflat în preajma unui om covârșit,

ori a unuia subordonat vremurilor,

ori chiar în propria mea companie

când am fost și temător și laș.

aș fi vrut să fi fost

Luminiței

Aș fi vrut să fi fost mai mult decât am reușit în această viață

și întotdeauna pentru alții aș fi vrut,

nimic pentru mine și nimic care să vă-nșele

n-aș fi vrut să am gură și nici măcar brațe.

nici măcar umeri nu aș fi vrut

ca de câte ori plângeți și sunteți triști

pe voi ca și pe mine

să vă sprijine

numai inima mea.

numai noaptea nu…

Brânduşei

numai noaptea nu aduce uitare
în rest toate lucrurile din zi se comportă la fel
acum înţeleg de ce
suntem după chipul şi asemănarea Domnului
lângă noi ca şi lângă el
odihnesc
munţi de uitare.

poem de mărimea a doi ani

Mamei Tina

La Brâznic de-o vară,
cerul întreg n-a mai vrut să plece,
săturat de drum, obosit să alerge.
Capul domol la Mama Tina în poală şi-l lasă,
stau norii pufoşi şi ca mâţii împrejur visează,
întinşi cât e ziua şi prispa de lungă.

Soarele şi el ... plictisit ce să facă
tot privind la "*sărăciile astea*",
chipul cu greu prin ogradă şi-ascunde
şi din raze cântând ca din liră doinind,
printre flori şi albine
numai valsează.

pagină inexistentă

lui Adi Rusu'- Indianu'

Și dacă azi îmi calcă pașii, pe unde au fost și ieri,
Și-n margini de risipă doar umbra lor salută,
De ce să mă cutremur și trist de ce să fiu?

Și dacă astăzi cad, cum am tot căzut și ieri
Și printre râpe serbezi, durerea mă biciuie din nou
De ce să-mi fie frică și trist de ce să fiu?

Și dacă toți ceilalți, cum au făcut și ieri
Cum nu se poate spune, vor zice despre mine
De ce să-mi tulbur firea și trist de ce să fiu?

Și dacă singur bând cu noaptea când se-ngână
În patul meu, același, mă voi culca iar singur
De ce să-mi plâng de milă și trist de ce să fiu?

Dar dacă gându-mi pleacă spre același vis mereu,
Și-n orizontul lui, eu voi ceda o clipă,
Atunci să-mi fie frică și atunci să mă cutremur,
Atunci să-mi plâng de milă
Și tulburat și trist
Doar eu să fiu.

vara asta ca o minută

"niciodată toamna nu fu mai frumoasă

sufletului nostru bucuros de moarte" (T. Arghezi)

lui Clau

Toamna mea încă nu a sosit
şi mă-ncăpăţânez să-ntind de vara asta cât pot,
vara asta ... ca o minută,
până-i sare borşul pe nas
eu mă prefac că n-o văd (mult nici nu mai are)
şi oricum ceva mai bun la anii mei nu am de făcut.
Pe plajă băieţi cu trup de Adonis
strâng deja şezlongurile şi le închid ca pe nişte animăluţe
în căsuţe de fier,
iar la Copacabana
muzica dar şi barul cu luminile lui a amuţit
numai marea a mai rămas
şi zgomotul ei de hrubă,
plaja întinsă
sarea din aer şi setea din mine
privind nedumerit.
Dacă nu m-aş mişca din când în când,
aruncată de aiurea,
o privire ar trece prin tot acest peisaj
ca ochiul unui bezmetic printre picturile unei expoziţii la Balcic
Ce-i aici? ... nimic.

numai silueta mea ca un punct, totuna cu nisipul,
o tuşă fugară puţin îngroşată de vânt
şi ca un glonţ lumina de sub genele ei
s-ar îneca obosită de drum
la două mile distanţă în larg
undeva,
în preajma acelor siluete de vapoare aşteptând,
fiecare cu un gabarit greu de închipuit
marea încordată şi ea suportând
în adânc
plumbul lor greu din pingele.

E un peisaj dezolant,
dar nu am voie s-o spun
poemul acesta nu ar mai suporta şi ar muri
mai înainte ca ecoul cuvintelor mele să se stingă,
doar viermele din mine neobosit
mă mai sileşte să tot dau de lucru vieţii
şi culoare locului,
şi se-nvârte printre pescăruşii bizari şi cele câteva
foişoare părăsite de observaţie.
Salvamarii-s duşi şi ei
mă-nec... S.O.S. ... cât să mai rezist?
în propria-mi insignifiantă istorie şi asta îmi e deajuns
aş putea să ridic o mână, chiar dacă e inutil,
să-ncerc un gest, orice
totuşi să strig cum am mai facut-o
să-implor "*un nu ştiu ce zeu*"
– despre care am citit într-o carte şi m-a convins,
atunci –

orice aș putea face
cât încă mai sunt ce se cheamă *un om*
pe o plajă pustie
dar n-o fac
mai precis îmi este destul.
Ca o prostituată marea mi se-ntinde lascivă la picioare,
mi le spală și mi le mângâie cu vălul ei neîntrerupt,
târându-mă ușor, ușor,
ca pe o pradă
spre palatul ei de cleștar.
Și îmi cântă!
Mie, numai mie!
dintre toți oamenii, numai mie acum!
E un glas pe care-l știu,
și un cânt pe care l-am cântat și eu
adesea printre oameni,
oferind tot ce-am crezut că-i mai greu.

Adio, vă spun!
în lumea voastră, acolo,
dincolo de acest țărm,
în orașele în care toamna darnică
vă-ncarcă bulevardele cu frunze,
puteți de-acum să anunțați
și anotimpul meu.

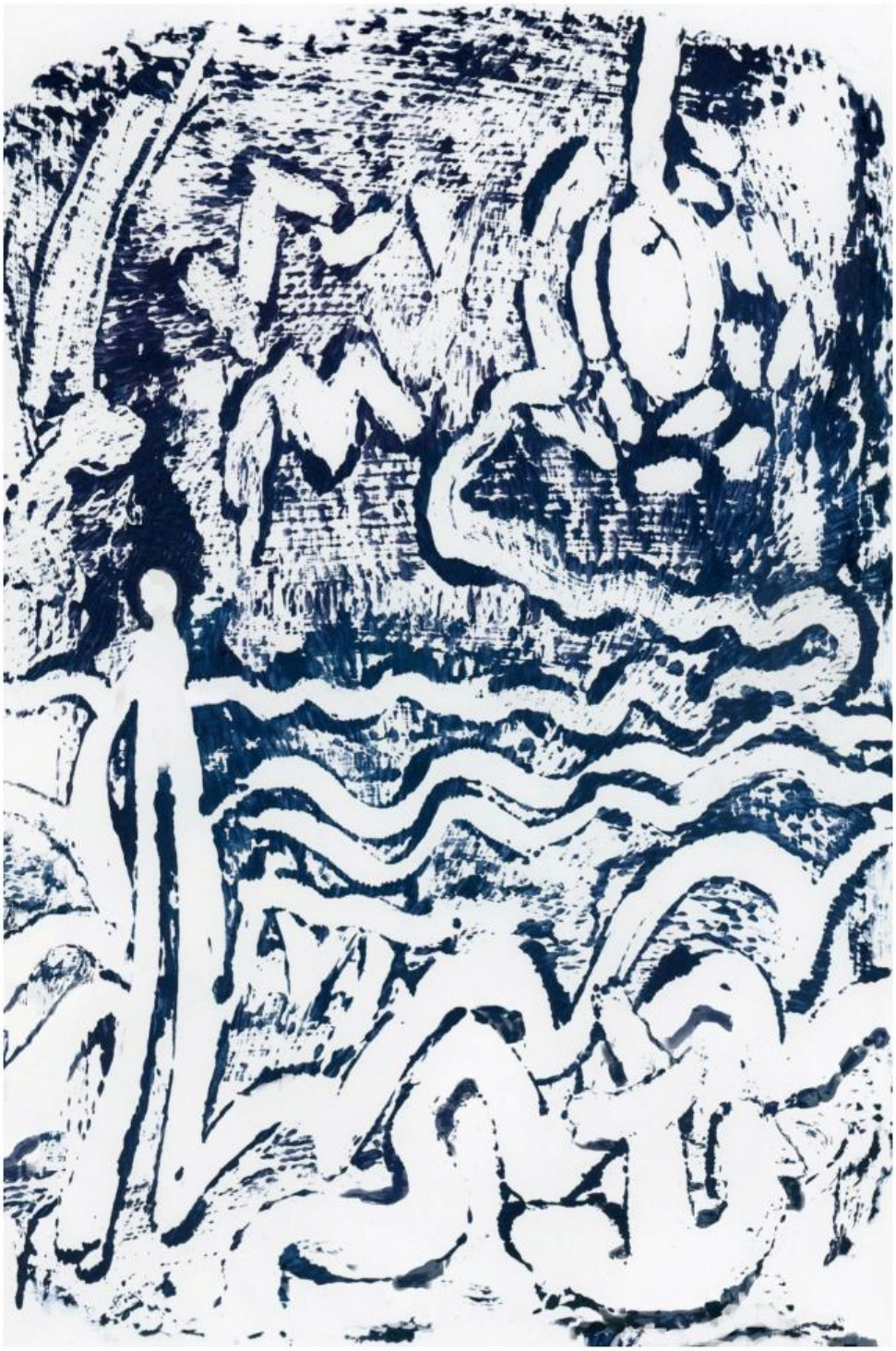

pescărușul

(studiu după "Albatrosul" de Charles Baudelaire)

Stau, beau
și din nou
vagabondând,
în felul meu aproape indecent,
iubind și ejaculând
ca neaua
peste termocentrale cu amplasament montan
poeme,
mă răsucesc ca un pescăruș
de trei ori peste cap
urechile de lup mi se dau pe spate,
ochii îmi devin cheie sol – ard –
și în melodia zilei
rup firele ca din plasa lor
căzând
să nimeresc cu fața
taman în gardul Comunei din Paris
unde din nou
de trei ori peste cap
și tot așa
fără să obosesc,
mă prefac

încrezător
şi visător
în viitorul omenirii.

Ca întotdeauna,
ceva tot se mai poate regândi
ce atâta tevatură,
şi în ape cunoscute ori necunoscute
cu noaptea plonjez
numai şi numai înconjurat de stele
gata, gata să mă înec.
Luna si ea,
tovarăşă şi iubită bună
de cameră şi de celulă (nu?)
prinsă cum e
cu inima mea la subţioară
speriată mă tot strigă
şi face o figură de toată mila
palidă şi tremurândă cum e
să mă implore:

Manule - Malule
*te "*huiduie-n exil, jos, toţi batjocoritorii..."

la moartea unui prieten

...zboară Carmel, zboară!

Iartă-mă, părinte,
de-acum tu lângă mine
să nu mai zăbovești
doar spuneți iute slova
și nu îndrăzni să mă privești

Afară însă toamnei
și goliciunii ei de jale
citește-i rar din carte
și ochii tăi de lacrimi
să plângă ca-n psaltire

Și spune-i toamnei mele
că din copacul vieții
de azi am început
și eu să alunec
spre cerul greu de frunze

lin, lin, lin
ca un copil nedumerit
tăcut

ca inima-mi

ce nu mai vrea să bată

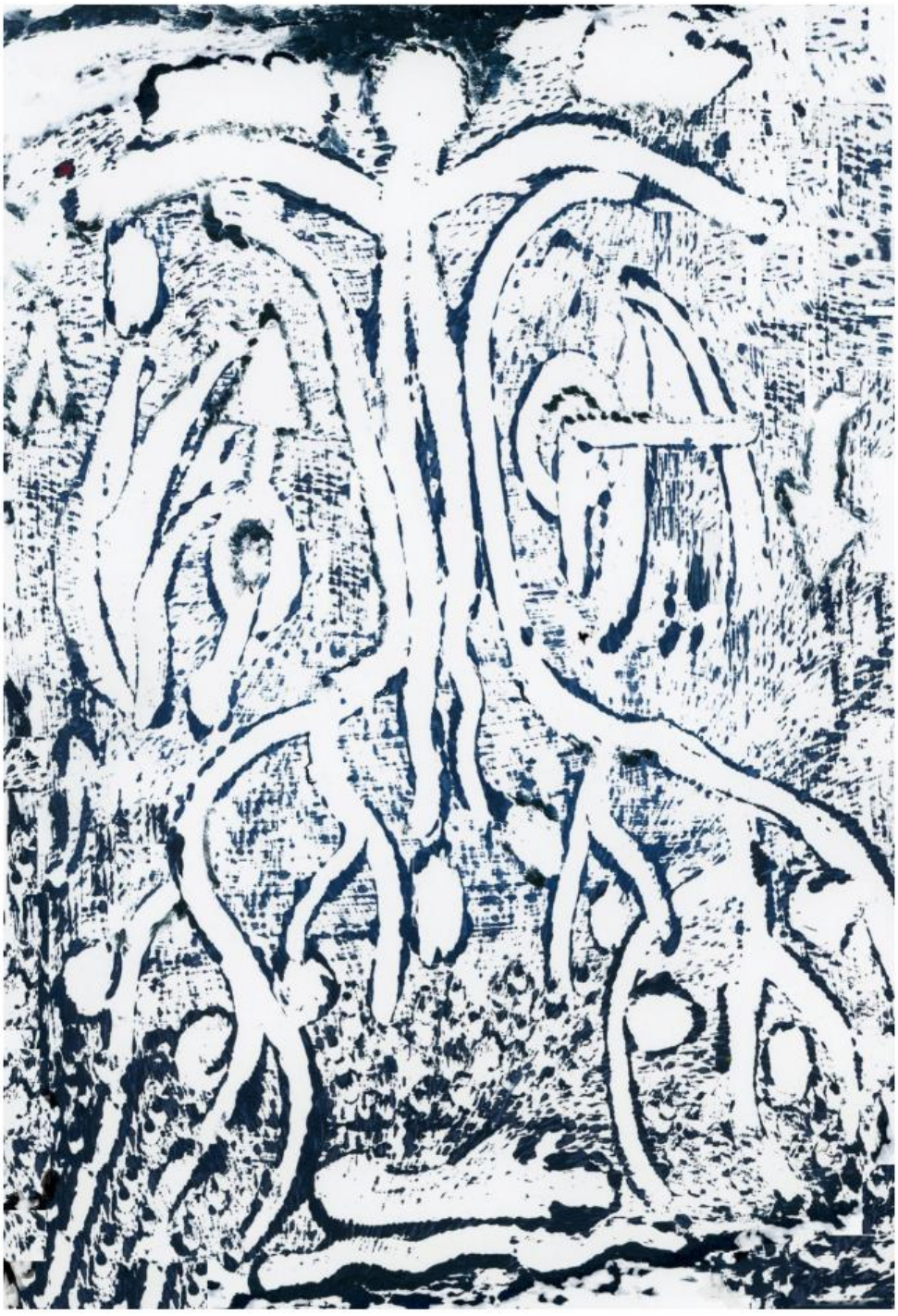

cofetarul

Magdei

nu știu dacă Dumnezeu are acces la internet,

și dacă în câmpul omniprezenței sale intră și lumea virtuală,

dar am un site cu prăjituri și cu tot felul de delicatese,

un prieten mi l-a comandat și apoi pe neașteptate

a plecat.

Poate a primit un ordin sau o comandă de la El

din moment ce s-a mutat în cer

... altfel nu pot să-mi explic.

Iar dacă tot s-a întâmplat așa

eu zic să vină ”Bunul” Dumnezeu și să adune

și ce a mai rămas pe aici

de i-a fost atât de drag

cofetarul.

celor născuți niciodată

artistului Octavian Bud care nu a murit niciodată!

Cei născuți niciodată
Nu mai pot pleca dintre noi
Și ca sfinții istoviți fără lacrimi
Din pateric privesc rătăcit
Drumu' spre vatră.

Cei născuți niciodată
Sunt demult rămași printre noi
Cum e toamna pe gânduri rămasă
Când bruma plivește
Grădina de flori.

Cei născuți niciodată
Ard și beau lângă noi de o viață
Nici fumul nu-i plânge, nici barmanul nu-i cheamă
Doar cântecul lor ca un câine
Își plimbă lanțul
Prin sufletul nostru... umplându-l de sânge.

.

ca să învie

Adelei

Un vals neîntrerupt și învierile astea

și despre ce să ne vorbească

dacă nu despre iubire

despre iubire și cădere

despre disperare și extaz

despre acum ca și despre ieri

oare Iisus știe

cum e să dansezi

timp de un an

cu El

ca să învie?

Tom&Jerry: The Dog House

Anastasiei

Ziua alerga, alerga ca friptă pe coadă alerga
iar eu stam prins în inima ei ca un şoarece într-o capcană
bâltâcâindu-mă cu toată masa ei de sânge
când la dreapta, când la stânga, ba sus, ba jos
Dumnezeii ei de nebună şi aprigă
că de oprit nu se mai oprea
Eram amândoi ca într-un desen animat dar unul prost,
cu Tom şi Jerry,
un rebut la planşetă,
în care eu ar fi trebuit să inventez repede câte ceva
şi tot nu venea
tot timpul eu şi tot timpul câte ceva
ca să pot extrage ceva bun din goneta asta,
sau cum s-ar spune
ca să fiu călare pe situaţie nu cum eram.
Desenatorul şi el într-o completă şi absurdă pană de inspiraţie
un alt papagal – sunt înconjurat numai de incompetenţi –
şi ziua alerga, alerga până-i crăpau fălcile

de atâta alergătură se și însera,
Apoi un buldog negru și greu în cerul gurii
venea și de vie o înghițea
și dus eram odată cu ea
într-un stomach ce se-nvârtea, se-nvârtea
nebun în jurul unei pofte flâmânde
de zile tinere și aprige
și ca-n centrifuga unei mașini de spălat
din ce-mi aparținea nimic nu mai găseam,
vai și amar de cazna mea,
cocolino îmi mai trebuia și gata eram
și ars și prăjit la etaj.

Winnetou în Mexic

lui Kiki,

acum cu tot gândul de bine alături de el în amintirea faptelor de vitejie
care au fost și care vor mai fi

De la timona atâtor corăbii naufragiate
pe culmea munților Kilimanjaro,
Prietenia a fost
și rămâne
un cuvânt,
cu forța și duritatea unui poem de nespus.

De frica lui munții cremenea-și sună,
iar în jungla de jos, a celor oropsiți pe pământ,
animale de temut, cum ar fi leopardul și leul
fug ca păsările speriate
doar, doar ... sub cupola copacilor cu crengi de nisip
și-or găsi scăpare.

Dintre viteji doar cei tari
îndrăznesc să mai treacă pe aici.
dintre cei
cu banduliera plină de gloanțe, un pancho,
și în tolbă având săgeți cu vârf de argint.
Dintre cei ce de-o viață-și anină,
scalpul ticăloșilor de șei
și luna sălbatică cu ochi de vermină.

gustul şi paloarea zilei

se ia o felie din pâinea zilei

şi pe ea se întinde bine

o bucată bună de singurătate

până când devin una şi aceeaşi

apoi se mestecă totul încet

ca să se simtă cât mai bine

gustul rânced de margarină

şi timpul să nu se irosească

alăturat se visează aiurea

numai cu ochii deschişi:

o linguriță de miere.

boi cu plai

Va fi o zi, va fi ca orișicare,

Învins, târât din satul meu de-un *car de boi,*

Vor râde pe la garduri neamurile-n ascultare,

Dar eu nu le voi râde râsul înapoi.

Va fi o zi, va fi ca orișicare,

Bătrâna casă va avea un alt stăpân,

În curte lucrurile-mi scoase la vânzare,

Din ce-am iubit, la nori,

Doar fumul drept mă va urma.

Va fi o zi, va fi o zi ca orișicare

Cu luna răsfirându-și genele pe dealuri

Va plânge singură-n urma mea

Dar plânsul ei de viu l-am plâns așișderea

Și asta nu e doar rușinea mea.

singurul poem adevărat

Ralucăi

Singurul poem adevărat e acela

ce nu se poate scrie deplin

nici azi, nici mâine, nici poimâine

un poem care numai rămâne

înghițit și născut doar pe jumătate

și care în același timp

de oriunde ar fi privit

e singurul posibil

Poemul eliberării care se anunță!

dă semn.

o eșarfă

o renunțare

și o zăpăceală

din care nu-ți mai revii,

de câte ori îți vorbește

doar simți cum odată cu el

ceva în tine moare

dar și renaște altceva definitiv.

Cum oare să-i reziști?

numai 27 de ani …

”unui mustăcios, parvenit și caraghios politic

de tot râsu’ și plânsu’ lumii

Numai 27 de ani

și visul american s-a prăbușit taman la noi

ca un Boeing cu dosu' înfipt în Balcani,

în România unde se construiesc

peste tot,

numai zgârie-nori

cu 1000 de etaje

998 dintre ele

îngropate-n pământ

iar la ultimul etaj,

la mansardă,

un popor așteptând hotărât

să se sinucidă.

...

Undeva, deoparte,

desigur, cu mult mai sus de turma vulgară,

proțăpit în balconul rușinii,

un boieraș de țară –

șade ca un mișel și râde de mine:

- De ce râzi domnule? îl întreb

- Ba, pe-a mă-tii! îmi răspunde el

și iute, iute

fuge-n America să dea mâna cu Trump.

de mâine vom fi și mai mici

(Aleppo – 275.000 de oameni fără scăpare)

De mâine vom fi și mai mici.

În jurul nostru,

va crește totul îngrozitor peste zi

Umanitatea va scânci

și rușinată se va ascunde:

printre morți!

colind (16 decembrie 2016, România)

"CĂDEM CU ACEEAȘI CETATE

ÎN CARE AM LUPTAT AMÂNDOI!"

Ștefan Doru Dăncuș - "Întoarcerea poetului risipitor" (2013)

Azi a învins din nou
Soarele Roșu al "maicii noastre Rusia"
și teroarea profesorilor mei din liceu
cu tăcerea tatălui…
iarăși,
își picură negura
peste zăpadă mormintele albe
care nici măcar nu mai îndrăznesc
să ne vorbească...

Albu-i Ler și Albu-i Mort
... în țara mea

Să fiți iubiți!
de Sărbători, vă zic,
eu sunt așa,
cum m-ați dorit mereu:
bun de nimica... ca și voi!

Albu-i Ler și Albu-i Mort
... în țara mea

Dărâmate zac
peste țarina toată
coloniile gândirii
și ca vrăbiile aleargă,
risipite,
profețiile ei
"brânză bună în burduf de câine"
Să aveți poftă la cină, domniilor voastre!
eu am trăit degeaba 47 de ani.

Albu-i Ler și Albu-i Mort
... în țara mea

Și cu toate că pământu-i încă
cum era:
tot așa de lung și lat în puterea sa
eu sunt tot mai singur
și sub nicio formă
nu-i mai pot găsi
sufletului meu,
... o biserică.

Albu-i Ler și Albu-i Mort
... în țara mea

Degeaba am acum
și bani și ce mânca
dacă nu am viață,
și degeaba visez că am prieteni
dacă nu am țară

unde să mă pot bucura
de lumina răsărind
din noblețea ochilor lor.

Albu-i Ler și Albu-i Mort
... în țara mea

Am sănătate! da,
dar vă rog, doamnelor și domnilor,
nu mă invidiați
pentru că în trupul bolii
sau în timpul bolii
așteptarea e aceeași.
Ce să fac cu ea?

Albu-i Ler și Albu-i Mort
... în țara mea

De Sărbători, vă zic
mi-am dorit mereu
țara mea să-mi fie
deasupra!
ca un obraz de tânără fată
împodobit de floare.
și de voi muri acum mi-e frică
că voi sta așa o veșnicie
în umbra buruienilor păgâne.

Albu-i Ler și Albu-i Mort
... în țara mea

... "*vin colindătorii*"

însă eu le spun să stea.

... și mă uit la ei

și le plâng de milă:

frații mei orbi nu mai pot vedea

nici de unde să plece

dar nici unde să ajungă!

Albu-i Ler și Albu-i Mort

... în țara mea

anunț: caut și eu câțiva frați!

patriotismului românesc, 21 decembrie 2016, la 27 de ani după...

caut și eu câțiva frați!
nu 300
că doar nu suntem spartani – azi oricum nimeni nu mai crede în Făt-Frumos –
doi și îmi sunt de ajuns
numai atât cât să pot trece și de anul ăsta, fără băutură și amfetamine și fără să mă simt mizerabil și întru totul lipsit de rost.
Ajutați-mă!

Vă doresc tuturor: **"Sărbători de cumpănă!"**

invitație de 1 Decembrie: Spre Pocăința Rușinii

lui Ciprian Buzoianu

Fiind român şi creştin
sufletu-mi liber tânjeşte
de două ori într-un an
să se primenească:
de Paşte şi de 1 Decembrie
însă eu, continuu repetent,
de fiecare dată-n două ceruri,
repet, repet şi cu făptura şi cu fiinţa mea
nu ajung
acolo, unde
cu mult mai uşor şi neîndoctrinat
cu paşi de domniţă alergând
visul meu culege
floarea merilor grădinilor de rai.
...şi eşecul propriu nu îmi este îndeajuns.
Nici al meu şi nici al celor ce încă mai sunt vii din generaţia mea.
Numele nostru, azi, oameni,
– ca să se ştie –
nu e, într-adevăr,
nici Ogoranu,
nici Arnăuţoiu,
nici Gavrilă Mihali-Ştrifundă, Vasile Popşa
Ilie Zubaşcu, Ion Ilban,
Nicolae Pop, Vasile Dunca,
Leonida Bodiu, Constantin Cenuşă,
Vasile Motrescu, Col. Vasile Cârlan,
Grigore Sandu, Vasile Cămăruţă,
Gavril Vatamaniuc, Ion Vatamaniuc,

Vladimir Macoveiciuc, Petru Maruseac,
Silvestru Hazmei, Ion and Gheorghe Chiraş,
Capt. Alexandru Suciu, Maj. Nicolae Dabija,
Dr. Iosif Capotă, Dr. Alexandru Dejeu,
Teodor Şuşman, Ioan Robu,
Ştefan Popa, Ioan Crişan,
Leon Abăcioaiei, Sandu Maxim
Capt. Diamandi Ionescu, Gheorghe Paşca,
Alexandru Podea, Emil Oniga
Cornel Deac, Vasile Corduneanu
Gheorghe Unguraşu, Petre Baciu
Col. Ion Uţă, Spiru Blănaru
Aurel Vernichescu, Petru Domăşneanu
Nicolae Popovici, Gheorghe Ionescu
Petru Ambruş, Ion Tănase
Dumitru Isfănuţ (Sfârlogea), Nicolae Doran
Ion Vuc, Lazăr Caragea,
Petru Vitan, Victor Lupşa,
Corneliu Gheorghe-Szavras, Gheorghe Militaru
Capt. Mândrişteanu, Constantin Dan,
Ion Cândea, Col. Gheorghe Arsenescu,
Capt. Mihai Brâncuşi, Gheorghe Pele,
Şerban Secu, Ion Jijie,
Gen. Ion Carlaonţ, Marin Dumitraşcu,
Gogu Puiu, Nicolae Ciolacu
şi nici Elisabeta Rizea...

Slavă Domnului!
altfel istoria acestui popor
şi a tuturor minunilor ei

pe care iată, azi,
1 Decembrie,
le celebrăm
ar fi fost numai şi numai un deşert
fără niciun semn.
26 de ani de libertate au fost suficienţi pentru noi.
Ne-am privit în ochi trădători
şi ne-a plăcut.

Acum, aşadar,
lăsaţi!
Lăsaţi comuniştii, securiştii,
neocomuniştii, partinicii,
toţi îmbogăţiţii prin furt în dauna ţării
şi anarhiştii
să-şi cânte
şi să se bucure de România lor
pe care am oferit-o gratis
ca pe un lucru lipsit de valoare.

Iar noi, ceilalţi,
să ne îndreptăm
spre Pocăinţa Ruşinii!

politicienii României de 25 de ani cântă fără să le pese:

Tonul la **BANDĂ**, vă rog! ... ti la tu la tu la twah*

Motto: "Sing!! Never mind the words! "

..... de la minutul 1:04 din videoclip:
https://www.youtube.com/watch?time_continue=2&v=0daS_SDCT_U

Frumoşi precum cămila,

bogată-n forme pline

suntem indubitabil cei mai *finuţi...* **(escroci) ... din ţară:**

ti la tu la tu la twah!

.....

Experţi în vorbe goale,

cu burta roasă de păcate

vă lustruim *averea…* **(ţării)… doar praful să se aleagă:**

ti la tu la tu la twah!

.....

Stimată doamnă, ţară,

doriţi un taxi… spre mai bine?

poftiţi cu noi în *cursa*...(morţii)... *"*dormiţi liniştită, băieţii vă veghează":

ti la tu la tu la twah!

.....

Suntem cu toţii îngeri,

'puşcăm din zbor loveaua

dar respectăm pioşi tăcerea,

n-am mâncat… (usturoi)... gura doar a mir miroase:

ti la twah!

.....

Şi tot ce vă aparţine,

noi ne împărţim ca fraţii

la urmă tragem linie

şi tot ce mai rămâne**... (cămaşa de pe tine) ... 'om vinde încă o dată:**

ti la twah!

.....

Cu mutre de fecioară,

sfioşi clipim din gene

când ne gândim la ţară

... **(adânc cuprinşi de scârbă)... cu inima de piatră:**

Tra la la la la la la!

Amnezie 1

Oare	**eu**	**vorbeam**	**cum**	**Locuiam**
Ce	**nu.**	**ne**	**ajunsesem**	**De**
Vârstă	**Erai**	**spuneam**	**acolo?**	**Mulţi**
Aveam	**mama**	**ceva**	**Eram**	**Ani**
La	**mea**	**sau**	**într-o**	**În**
Ce	**iubita**	**numai**	**casă**	**ea?**
Ne	**mea**	**priveam**	**închiriată**	
gândeam	**ori**	**pânzele**	**de**	
Atunci	**o**	**alea**	**vacanţă**	
Tu	**rudă**	**albe**	**sau**	
Îţi	**bănuiesc**	**contopindu-se**	**era**	
Mai	**eram**	**la**	**casa**	
Aduci	**tânăr**	**orizont**	**ta**	
Aminte	**ne**	**şi**	**şi**	

Foto: KOGAN TOBARI, Hot Spring Inn, 1921, Japanese woodblock print

Potpuriu poetic la volumul ”Voinicul în piele de javră” (2015)

"Plecă Aftandil și colindă lumea-n lung și lat,
dar nu îl găsi pe viteazul în piele de tigru."
(Șota Rustaveli, "Viteazul în piele de tigru")

Eu sunt omul de stâncă născut nicăieri,
nu am mulți frați
la vreme de beție și de nuntă
călătorind cum călătoresc zmeii vara,
fără prea multe cuvinte,
cariu în lemnul iubirii
și inimă-n piele de javră,
pe obraz mi-a înflorit stigmatul rușinii
"*mama voastră de comuniști*"
într-o lume născând neîntrerupt valuri
eu încă sunt pe stradă,
ogarul lui Dumnezeu,
"*nările mele spre suflarea-Ți cerească se roagă!*"
taman azi când norii sunt atât de negri
... numai distanțe.
Nu am avut prieteni, știi bine
mi-am parcurs jumătate din spațiul singurătății
fără haită, până-n noapte,
"*și toate se-ntâmplă,*
sunt extrem de reale"
of! nu credeam că se poate și mai singur
ce aproape vă simt:
"Hai s-o facem!"
(suspansul întotdeauna mă disperă
niciodată nu am avut răbdare să văd un film cap-coadă)
ce dezastru provoacă dependența

"*Biet animal adulmecându-şi încă pe ape sălaşul,*

scrijelind zi şi noapte în carcasa unui mort.

De-acum nu-l mai pot minţi ca altădată..."

S.O.S! animal la apă,

"**voinicul în piele de javră**"

Potpuriu poetic la volumul “suntem cameleoni” (2016)

"We are like chameleons,
we take our hue and the colour of our moral character,
from those who are around us."
(John Locke)

Secunda dintâi ți-o cer,
emoțiile ne părăsesc
și inima... a lui și a mea
of! luna mea ca țara mea!
flămând... în libertate;
dar iată-mă din nou... gata de drum
"*Fuck you all!*"
voi nu v-ați petrecut cu mine nopțile pe acele înălțimi
dorind regăsirea,
sau poate se și-ntâmplă deja
și nu mai am mult,
prietenii știu ce zic:
"*vremea bujorilor a trecut*"
toți cedri se-nclină
și moartea nu va stăpâni nimic
numai pâinea va rămâne să se așeze mereu, cu grijă, peste poemul scris.
Povestește-ne, Speranță!
la... patru ani, două ore și treizeci de minute
cum singură în deșertul omenesc
sperând în nimic ce nu se-ntâmplă
te-ai îngropat în mormânt!
Azi e ziua neamului meu de zburătoare,
și spre înțelepțirea generațiilor ce vor veni
nu noi am inventat minciuna:

"*Law for the rich people* "
ca o gară străpunsă de vânt
stăm așa...
umanitatea sângerează și ea,
iar eu simt cum îmbătrânesc dintr-odată:
”mai bine
uitarea fără vise,
mai bine tăcând
să-mi ascult dumnezeii
respirând vii lângă somnul meu
... fără rușine":
suntem cameleoni

Potpuriu poetic la volumul “Voodoo child” (2017)

'Cause I'm a voodoo child, Lord knows I'm a voodoo child"
(Jimmy Hendrix - Voodoo Child)

Am visat că nu mai visam!
nimic n-a ajutat și-mi este clar acum:
gura spurcată mi-am zidit-o cu lut,
– numai depărtarea ajută motoarelor morții –
"*deși gura ne arde,*
deși inima urlă"
însă ce-a fost mai greu a trecut,
un fel de rodii din carne și sânge împodobite cu pene verzi-galbene de struț
"*Apoi, ca nou,*
dezinfectat,
de 2500
sau de 4200 de ori"
în dudul ţării mele plouă, plouă
și am ales pușcăriași!
Tot ce am trăit până la 47 de ani nu a fost viață,
zis-a arhanghelul către mine:
"*De voi găsi în cetatea ta cincizeci de drepţi*
numind cincizeci de martiri căzuți în temnițele comuniste
voi cruţa pentru ei toată cetatea
şi tot locul tău".
vinul vieții însă se cere de-acum
băut în altă parte
Ierusalime, Ierusalime, cetate a mirilor arşi
ca într-un final de film mut
am ajuns unde eram...

Oh, tulbure speranță,
fără alcoolul tău aș fi murit de mult
și cel mai bun prieten și singurul care m-a înțeles;
voi încăleca așadar din nou norii
ca-ntr-un somn absolut hipnotizat
și câte zile să nu mai petrec și câte nopți să nu mai adorm
printre ruine cu mâinile asudate?
Extensia și transferul meu fragmentat
"când am fost eu și când a fost el?"
delatori toți: mama, tata, verii și frații mei
fericit, Robinson Crusoe și Viața Lui,
ochii mei n-au putut vedea niciodată nimic altceva
în Antarctica mea.
și ca pe-un platan de pick-up
nomadul în trupul meu cu sila,
mirosind a mohor proaspăt cosit,
... chiar în timp ce-ți vorbeam, a alunecat,
lumea rău s-a bucurat
Acesta e și poemul vieții mele!
Nu e nimic de viața noastră, iată-ne ajunși și aici,
înveșmântați în alb și negru, două păsări de ceață
așteptând îmbrățișați, aproape dispărând în acest sanatoriu,
pe această banchiză murdară de zile și nopți,
ca două statui grosier copiate după Rodin
naufragiate pe mozaicul unui ocean de gheață
cel puțin bătrânețea... dacă nu și mai mult:
voodoo child

Cuprins

20.000 / 4

sus-jos/ jos-sus / 7

psalm întru iubirea cărților / 8
taxidermie / 12
… deși nu suntem cununați cu popă / 14
tuturor / 18
am îndrăznit din nou / 20
culorile vii / 26
haideți, vă rog! / 27
dragostea mea e un tanc / 31
la marginea nopții / 35
atâția ani! atâția cai! / 36
extaz și restul agonie / 39
toamnă / 40
aș fi vrut să fi fost / 43
numai noaptea nu … / 46
poem de mărimea a doi ani / 49
pagină inexistentă / 50
vara asta ca o minută / 53
pescărușul / 58
la moartea unui prieten / 60
cofetarul / 63
celor născuți niciodată / 64
ca să învie / 67
Tom&Jerry: The Dog House / 68
Winnetou în Mexic / 72
gustul și paloarea zilei / 73
boi cu plai / 76
singurul poem adevărat / 77
numai 27 de ani … / 81

de mâine vom fi și mai mici (Aleppo – 275.000 de oameni fără scăpare) / 83
colind (16 decembrie 2016, România) / 84
anunț: caut și eu câțiva frați / 88
invitație de 1 Decembrie: spre Pocăința Rușinii / 89
politicienii României de 25 de ani cântă fără să le pese: / 92
amnezie 1/ 95
Potpuriu poetic la volumul ”Voinicul în piele de javră” (2015) / 96
Potpuriu poetic la volumul “ suntem cameleoni” (2016) / 98
Potpuriu poetic la volumul “ Voodoo child” (2017) / 100